

Er is iets mis...

Er is iets mis...

Normaal draait die bus stipt om twintig voor acht de hoek om...?

Benny kan dan de hand van moeder loslaten, en op de schoolbus stappen...

Benny weet dat Claire daar staat, zijn busbegeleidster, met een glimlach en met open handen.

Benny weet wat Claire zal vragen...

- 'Benny heb je goed geslapen?' 'En hoe was het gisterenavond?'

Zoals elke dag heeft Benny het antwoord al herhaalde malen en heel zorgvuldig in zijn hoofd geprent tijdens het ontbijt.

- 'Ik heb goed geslapen. Ik heb gisterenavond met mijn nieuwe fiets gereden.'

Maar er is iets mis.

Normaal draait die bus stipt om twintig voor acht de hoek om...

Benny kan dan de hand van moeder loslaten, en op de schoolbus stappen.

Nu de bus er nog niet is... is hij bang...

- 'Ik heb goed geslapen en ik heb gisterenavond met de nieuwe fiets gereden' dreunt het in zijn hoofd.

Moeder voelt de spanning van haar zoon aan zijn klamme handen. De schoolbus die Benny naar het MPI moet voeren is inderdaad laat...

Nee toch, daar komt hij... De deur gaat open...

'Ik heb goed geslapen en gisterenavond met de nieuwe fiets ge....'

Verder komt Benny niet.

Het is Claire niet die er staat.

Een kleine vrouw, met rond gezicht, die hij niet kent, zegt hem:

- 'Kom op de bus jongen!' 'Jij bent Benny?'

Moeder moet Benny nu een duwtje geven.

Ze ziet wat er gebeurt.

Ze weet: dat wordt niet gemakkelijk voor Benny.

'Waar is jouw plaatsje hier?' vraagt die andere mevrouw, die door Benny met heel veel wantrouwen bekeken wordt.

Benny vliegt naar zijn plaats in de bus, en sluit zich af.

Benny kijkt angstig naar moeder. Moeder wordt buiten de bus even opzij genomen door de begeleidster die haar iets in het oor fluistert.

O! Moeder heft haar hand voor de mond. Wordt moeder plots bleek?

'Ik heb goed geslapen en gisterenavond met de nieuwe fiets gereden'. denkt Benny.

Hij kan en mag nu aan niets anders denken.

De busdeuren sluiten zich.

Moeder zwaait, zoals ze dat altijd doet. Hij zwaait terug. Maar moeder glimlacht nu niet...

De kleine mevrouw met het ronde gezicht komt naast hem zitten.

- 'Benny, Claire is gisteren op reis moeten gaan. Gisterenavond toen ze jou thuis bracht wist ze dat nog niet.'

- 'Claire is op een heel lange reis vertrokken. Je hebt zeker de groeten van haar.'

Mijn naam is Greta.

Het giert nu door het hoofd van Benny... een lange reis... opa is ook niet meer teruggekomen na een lange reis...

Ook de andere kinderen worden door de bus opgehaald. Het gaat allemaal veel trager, stiller ook. Het is anders.

Dat maakt Benny angstig.

Waarom is Claire nu ook op reis?

Die nieuwe mevrouw zit nu naast een andere jongen. Die zit te snikken.

Benny trekt zijn knieën op tot onder zijn kin.

Als ze uit de bus stappen, staat die nieuwe mevrouw terug voor Benny,

- 'Hey Benny, ben je bang jongen?'

Benny zijn ogen schieten van links naar rechts.

- 'Kom. Kom eens mee...'

Daar zitten ze samen op de bank.

Op een spontane en warme wijze slaagt ze er in om Benny te kalmeren.

Hij wordt wat minder angstig. Ze slaagt er in om zijn verdriet en zijn kwaadheid een plaats te geven.

s' Avonds als de schoolbus de hoek omdraait om Benny terug thuis te brengen, staat moeder klaar, zoals ze altijd klaar staat.

Voor Benny van de bus stapt, houdt Greta hem nog even tegen.

'Hoe is het nu met jou Benny?' vraagt ze.

Geen antwoord.

Ze weet: de vraag is nu belangrijker dan het antwoord.

Greta, de nieuwe busbegeleidster zal in die week Benny stilletjes voorbereiden.

Ook hij zal naar de begrafenis van busbegeleidster Claire gaan.

Dat heeft Greta afgesproken met de directeur en met de ouders.

Van de familie mag Benny een foto van zijn nieuwe fiets op de kist van Claire leggen.

'De Geest van de Heer God rust op Mij'

'Hij heeft Mij gezalft

om aan de armen de blijde boodschap te brengen

om te genezen wier hart gebroken is

om de gevangenen vrijlating te melden'

, zegt Jeremia.

Johannes De Doper voegt eraan toe:

'Midden onder u staat hij die gij niet kent'

Dat gaat telkens zo met ons, mensen... Terwijl we als volk van God onderweg zijn zien we te weinig het Goddelijke dat zich openbaart in de dagdagelijkse aanwezigheid van mensen die zoveel goed doen en met ons meereizen.

'Zien': het heeft zeer veel met onze identiteit te maken!

Jan Permentier

Reageren op deze tekst kan:

Mail:

identiteitswerking@fracarita.org